

မိန်းရက်ဝက်တာထေ

အချိန်ဆိုတာဟာ တစ်မျိုးပဲနော်၊

သိပ်ရောက်စေချင်နေတဲ့ အချိန်ဆိုပေမဲ့

ဘယ်လောက်ပဲ မျှော်နေနေ၊ စောပြီးရောက်လာတာ မဟုတ်ဘူး ၊

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ရောက် လာပြီး ကျော်လွန်သွားရတာပဲ၊

သိပ်ကြောက်နေတဲ့ အချိန် ဆိုပြန်တော့လည်း

ဘယ်လောက်ပဲ ကြောက်နေနေ နောက်ကျပြီးရောက်လာတာ
မဟုတ်ဘူး ၊

တရွေ့ရွေ့ရောက် လာပြီး ရင်ဆိုင်ရတာပဲ၊ ကျော်လွန်ရတာပဲနော်၊

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊

ပျော်တဲ့ အချိန်ဖြစ်ဖြစ်၊ ပျင်းတဲ့ အချိန်ဖြစ်ဖြစ်

စိုးရိမ်အားငယ်တဲ့ အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့

အချိန်တိုင်း အချိန်တိုင်းဟာ

လူသားတိုင်းကို မလိုချင်တဲ့ လက်ဆောင်တစ်ခုကို ပေးတတ်တယ်
နော်၊

အဲဒါဟာ ရင့်ရော်ခြင်း၊ အိုမင်းခြင်းဆိုတဲ့ လက်ဆောင်ပဲပေါ့၊

တစ်ခါတလေတော့

ငယ်ဘဝက နုပျိုလွတ်လပ်ပြီး ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့ စိတ်ကလေးကို

သိပ်ပြီးတမ်းတမိတာပဲ၊

အဲဒီတုန်းကများ ၊

မြင်မြင်သမျှဟာ ပျော်စရာရယ်စရာတွေချည်းပဲ၊

အခုတော့ အဲဒီတုန်းကလို

ဘာလို့ များ မပျော်ရွှင်တော့သလဲ မသိပါဘူး၊

အချိန်ဆိုတဲ့ အချိန်ကြီးဟာ

ရင့်ကျက်ခြင်း တည်ငြိမ်ခြင်းဆိုတဲ့

ရွက်ဝါတွေကို လက်ဆောင်ပေးသလို

နုပျိုခြင်း၊ လွတ်လပ်ခြင်းဆိုတဲ့

ရွက်စိမ်းရွက်သစ်ကလေးတွေကိုလည်း

ပြန်ပြီးယူသွားတတ်တယ်ထင်ပါရဲ့ ။

စာရေးသူ၏ အမှာ စာ

စိမ်းရွက်သစ် တဝေဝေသည် ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့သော ကျွန်မ၏ ဆဋ္ဌမမြောက် လုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်ပါသည် ။ ‘ငယ်သူမို့ပါ’နှင့် ‘ဂျီဟောသူ’ကိုပြန်ဖတ်ပြီး ‘ဪ... ငါတော်တော် ကို ကလေးဆန်ခဲ့တာပဲ’ဟု တစ်ဦးတည်းကျိတ်ပြီး ရှက်စနိုးဖြစ်ခဲ့ရသော်လည်း ‘စိမ်းရွက်သစ် တဝေ

ဝေ'ကို ပြန်ဖတ်မိသောအခါတွင် ကား အတန်ငယ် ကျေနပ်မှုရှိပါသည်။ ။

ကျွန်မ၏ လုံးချင်းဝတ္ထု ဆယ့်နှစ်အုပ်တွင် ဆယ်အုပ်က ရုပ်ရှင်ကြီး (သို့မဟုတ်) ဗီဒီယိုဖြစ်ခဲ့ သော်လည်း နှစ်အုပ်ကတော့ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထိုနှစ်အုပ်တွင် တစ်အုပ်က 'စိမ်းရွက်သစ်တဝေဝေ' ဖြစ်ပါ သည် ။ နောက်တစ်အုပ်ကတော့ 'ပုစ္ဆာ'ဖြစ်ပါသည် ။ စီးပွားရေးမျက်စိနှင့် အနုပညာမျက်စိ မတူ သည် ကတော့ အထင်အရှားပင်ဖြစ်သည် ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနှစ်အုပ်လုံးကို ကျွန်မက အတော်လေး ကြိုက်နှစ်သက်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။

ငယ်သူငယ်ချင်း လေးဦး၏ သံယောဇဉ်နှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မေတ္တာသဘောကို အတန် အသင့် ပုံဖော်ပြီး ရေးနိုင်ခဲ့သည် ဟု ကျွန်မယူဆသော 'စိမ်းရွက်သစ်တဝေဝေ' ကို ယနေ့ခေတ် စာဖတ်သူများ နှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံပေးသည့် ထုတ်ဝေသူအား ကျေးဇူးတင်ပါသည် ။

စာပေလောက သစ်ပင်ကြီးအား အလှဆင်ပေးခဲ့ကြသည့် ရွက်ကြွေများကိုလည်းကောင်း၊ ရွက်ရင့်ရွက်ဝါများကိုလည်းကောင်း လက်အုပ်ချီမိုး ရိုကျိုးကန်တော့ပါသည် ။ အသစ် အသစ် ဖြစ်သော ရွက်နု၊ ရွက်သစ်၊ ရွက်စိမ်းများကိုလည်း လက်ကမ်း၍ ကြိုဆိုနေပါကြောင်း စာဖတ်သူ တစ်ဦးအနေနှင့် တင်ပြအပ်ပါသည် ။

အစဉ်လေးစားစွာဖြင့်

မစန္ဒာ

‘ဒေါက်...ဒေါက်’

‘ဘယ်သူလဲ’

‘မစာအု’

‘ဘယ်သွားမလို့ လဲ’

‘ကျားတွေ ဆင်တွေ ကိုက်လိမ့်မယ်’

‘တိုက်တိုက် တေတေ နာ့ကို မချာအုလို့ မထော်နဲ့’

‘မစာအု အရူးမ၊ မစာအု အရူးမ’

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်ရင်း အမေး အဖြေ ပြုပြီးသောအခါ ဖိုးအောင်သည် ရုတ်ခနဲ ထွက်ပြေး လေသည်။ မိငယ်ကလည်း နောက်မှ ခုန်ဆွ ခုန်ဆွနှင့် အမီလိုက်ပြီး အမိဖမ်းရန် ကြိုးစားသည်။

သူတို့ ၏ မျက်နှာလေးများ သည် ရွှင်ချို နုပျိုနေသည်။ လန်းဆန်းနေသည်။

နွေသည် သူတို့ လေးနှစ်ဦးကို အမှတ်တမဲ့ ငေးကြည့်နေမိရင်း တစ်ဦးတည်း ကြည်ကြည်နူးနူး လေး ပြုံးနေမိသည်။ မနာလို မစ္စေရစ်တီနှင့် အပူအပင် ကင်းမဲ့သော မျက်နှာဟူသည် မှာ ကလေးများ ထံတွင် သာ ရှိသည် ဟု ထင်သည်။

နွေတို့ ကိုယ်တိုင်လည်း တစ်ချိန်က ထိုကဲ့သို့ ကြည်သာရွှင်ချိုသော မျက်နှာလေးများကို ဆောင်ပြီး ဆော့ကစားခဲ့ကြမည်ပင် ဖြစ်သည်။

‘နာ့ကို မချာအုလို့ မထော်နဲ့’

မိငယ်သည် ခုန်ကာပေါက်ကာ လိုက်ရင်းမှ အော်ဟစ်နေလေသည်။ ။

‘မစာအု အရူးမ၊ မစာအု အရူးမ’

ဖိုးအောင်သည် မျက်လုံးပြူးလိုက်၊ လျှာထုတ်လိုက်နှင့် မိငယ်လေး မခံချင်အောင် နောက်ပြောင်နေလေသည်။ ။

ကုလားထိုင်များကို ကွေ့ကာ ပတ်ကာ လှည့်ပတ်ပြေးနေသောကြောင့် မိငယ်လေးခမျာ သူ့ အစ်ကိုအား မိအောင်မဖမ်းနိုင်ရှာချေ။

မိငယ်၏ ပိန်နွဲ့သော ကိုယ်ခန္ဓာကလေးနှင့် မျက်နှာသွယ်သွယ်လေးသည် နွေငယ်စဉ်က ပုံစံ ကလေးနှင့် တထေရာတည်းတူလေသည်။ ။ နွေ၏ တူမငယ်လေးသည် သူ့ဒေါ်လေး ငယ်စဉ်က ပုံစံ အတိုင်း မျက်နှာချိုချို ပျော့ပျော့လေးနှင့် ပါးလေးနှစ်ဖက်တွင် လည်း ပန်းနုသွေး ပြေးနေလေသည်။ ။

‘မစာအု အရူးမ၊ ဟား...ဟား...မိငယ်လေးအရူးမ’

ရွတ်နောက်နောက် အော်နေသော ဖိုးအောင်သည် မောလာသဖြင့် ရေအိုးစင်ဘက်သို့ရောက် အောင် လှည့်ပတ်ပြီး ပြေးလေသည်။ ။

နွေ၏ တူ ဖိုးအောင်လေးသည် ကား သူ့အမေ ‘မိုး’နှင့်တူလှလေသည်။ ။

မျက်ခုံးထူပုံ၊ မျက်လုံးဝိုင်းပုံ၊ နှုတ်ခမ်းပါးပုံမှ အစပြု၍ မျက်နှာဝိုင်းပုံပါ တူလေသည်။ ။

မိုး ငယ်စဉ်က ဆံပင်ရှည်မထားဘဲ ယောက်ျားလေးကဲ့သို့ ဆံပင်တိုကပ်ကပ်လေး ညှပ်ထား လေ့ရှိသောကြောင့်လည်း ဖိုးအောင်ကို ကြည့်ရသည် မှာ မိုး ငယ်ငယ်ကလေးကို ပြန်တွေ့နေရသည် နှင့် တူနေလေ

သည်။

ရုပ်သာတူသည် မဟုတ်။ စိတ်ကလည်း မိုးအတိုင်းပင် ဖြစ်သည် ဟု ထင်မိသည်။ စိတ်မြန် လက်မြန်ရှိသည်။ ပျော်တတ် ရွှင်တတ်သည်။

‘ဟေ့...နွေ၊ ဘာတွေ့နေတာလဲ’

‘ဟာ...မိုးကလည်း လန့်သွားတာပဲ’

မိုးသည် နွေ၏ ပခုံးကို ဖြန်းခနဲရိုက်ကာ ရယ်မောနေလေသည်။

အသက် အစိတ်ကျော်နေပြီဖြစ်သော်လည်း မိုး၏ မျက်နှာသည် ရွှင် ချိုနုပျိုလှသည်။

မိုးသည် အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်မီကပင်လျှင် အိမ်ထောင်ရေးနယ်ပယ်ထဲသို့ ခြေစုံပစ်၍ ဝင်ခဲ့ သူဖြစ်သည်။

မှတ်မှတ်ရရ မိုးတစ်ယောက် ချစ်သူနောက်သို့ လိုက်သွားသောနေ့က နွေတို့ အခန်းခေါင်းရင်း ရှိ ပိတောက်ပင်ကြီးက ထိန်ထိန်ဝင်းအောင် ပွင့်လေသည်။

ခါတိုင်း ပိတောက်ပွင့်သည် ဟု ဆိုလျှင် နွေရော မိုးပါ မျက်နှာပင် မသစ်နိုင်ကြဘဲ ပိတောက်ပင် အောက်သို့ သွက်လက်ရွှင်ပျော်စွာ ခုန်ပေါက်ပြေးသွားမြဲဖြစ်သည်။

နွေ အိပ်ရာကနီး၍ မိုးတစ်ယောက်မရှိတော့ဟူသော အသိက ခြောက်လှန့်လိုက်သောအခါ တွင် လည်း နွေသည် ပိတောက်ပင်ကြီး အောက်သို့ အားကုန် ပြေးလွှားသွားမိလေသည်။

ထို့နောက် ဝါဝင်းနေသော ပန်းပွင့် ပန်းခိုင်များကို မော့၍ ပင်မကြည့်အားဘဲ ပင်စည်တွင် ခေါင်းစိုက်ကာ သိမ့်သိမ့်ပါအောင် ငိုခဲ့ရလေ

သည် ။

မိုး၏ ချစ်သူသည် မျိုးကောင်းရိုးကောင်း ပညာတတ် လူရည်မွန်တစ်ဦးဖြစ်၍ သဘောမတူ နိုင်စရာ အကြောင်းမရှိသော်လည်း နွေသည် ပညာပင်မစုံသေးသော အစ်မကို နှမြောတသသော စိတ်နှင့် မဖြေနိုင်အောင် ရှိခဲ့ရလေသည် ။

‘ဘာတွေတွေးနေတာလဲ မိနွေရဲ့ ။ စိတ်ထဲမှာ ကဗျာစပ်နေပြန်ပြီလား’

‘ဟုတ်တယ် ကဗျာစပ်နေတာ။ ဒီတစ်ခါ ကဗျာက ကာရန်မရှိဘူး၊ ကာရန်မဲ့ ကဗျာလေ’

‘ဘာအကြောင်းလဲ’

‘ဪ...ကလေးတွေ ကစားနေတာကိုကြည့်ရင်း ငယ်ငယ်တုန်းက အကြောင်းတွေကို တွေးနေမိတာပါ။ ဖိုးအောင်က မိုးနဲ့ သိပ်တူတာပဲနော်’

‘မိငယ်ကရော နွေနဲ့ မတူဘူးလား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တထေရာတည်းပဲ’

ကြမ်းခင်း အိမ်ငယ်ကလေးသည် ကလေးနှစ်ဦး ပြေးလွှားဆော့ကစားနေသော ဒဏ်ကြောင့် တသိမ့်သိမ့်တုန်နေသည် ။

လူကြီးများက မတားမဆီး လွှတ်ထားသောကြောင့်လည်း ကလေးများ သည် သောင်းကျန်း၍ ကောင်းနေကြလေသည် ။

တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်း မြည်သံကိုပင် တူရိယာသံအလား ထင်မှတ်နေကြဟန်ရှိ၏။ ငယ်ဘဝ ကို တမ်းတလွမ်းမောသောစိတ်နှင့် မိန်းမ

ငယ်နှစ်ဦးသည် လည်း ကလေးများကို ခပ်ငေးငေးကြည့် ရင်း ရိပ်ရိပ်
လေး ပြုံးနေမိကြလေသည်။ ။

‘တစ်ခါတလေ သူတို့ နှစ်ယောက် ဆော့နေတာကိုတွေ့ရင် ငယ်ငယ်
တုန်းက မိုးတို့ တွေ ဆော့ခဲ့ ကစားခဲ့တာတွေကို သိပ်သတိရတာပဲ သိ
လား။ ဖိုးအောင်ကိုကြည့်ရတာလည်း မိုးနဲ့ သိပ်တူ တာ။ မိငယ်ကလည်း
နွေအငယ်စားလေး၊ ရုပ်တင်တူသလားမှတ်တယ်၊ စိတ်ကလည်း တထေ
ရာ တည်းပဲ။ ဖိုးအောင်ဆော့ပုံရော၊ မိငယ် ပျော့ပုံရော၊ မိုးလေ တစ်ခါ
တလေ သူတို့ ကို ငေးကြည့်ရင်း ငယ်ဘဝကို ပြန်ရောက်သွားသလို စိတ်
ထဲမှာ ပျော်လာတယ်။ နောက်ပြီး ကိုလတ်နဲ့ ညီထွေးကို လည်း သိပ်သ
တိရတာပဲ’

‘အင်း ကိုလတ်နဲ့ ညီထွေး’

နွေသည် သံယောင်လိုက်၍ တိုးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်မိရင်း ရင်ထဲ
တွင် သိမ့်ခနဲ နွေးသွား လေသည်။ ။

ကိုလတ်နှင့် ညီထွေးတို့ နှစ်ဦးသည် မိုးတို့ နွေတို့ တစ်တွေ ငယ်သွား
တွေ ကြွေမလဲခင်ကတည်း က ခင်ခဲ့ မင်ခဲ့ အကျွမ်းဝင်ခဲ့ရသည့် ငယ်သူ
ငယ်ချင်းများ ဖြစ်လေသည်။ ။ ငယ်ကကျွမ်းသည့် ငယ်ကျွမ်းဆွေများ ဖြစ်
သည်။ ။

နွေအသက်ပင် နှစ်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီမို့ အသစ် အသစ်သော
သူငယ်ချင်းများ သည် ရေတွက်၍ မကုန်နိုင်အောင် ရှိတော့သည်။ ။

ဘယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်လောက်များ ပါစေ၊ မှန်တေတေ ကို
လတ်နှင့် ပြောင်စပ်စပ် ညီထွေးတည်းဟူသော ငယ်ကျွမ်းဆွေနှစ်ဦး
သည် နွေ၏ နှလုံးသားအရင်းအမြစ်တွင် ငြိတွယ် အရိပ် ထင်လျက် ရှိ
လေသည်။ ။

‘ကိုလတ်တစ်ယောက်တော့ စိုက်ပျိုးခင်းတွေနဲ့ အတော်အောင်မြင်
နေတယ်တဲ့ ’

‘ဟုတ်လား’

‘ညီထွေးတစ်ယောက်ရော နွေရယ်၊ စာမပေး ဘာမေးနဲ့ နေနိုင်လိုက်
တာနော်’

မိုးကပြောသောအခါ နွေရင်ထဲတွင် ကျင်ခနဲဖြစ်သွားလေသည်။ ညီ
ထွေးနှင့် နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့ ရသော ညနေဆည်းဆာကို သတိရမိရင်း
ရင်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနာကျင်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းကိုက်ရင်း နာကြည်းစွာ ကြည့်နေသော ညီ
ထွေး၏ မျက်လုံးညိုများကို မြင်ယောင်လာသည်။

‘ညီထွေးနဲ့ မတွေ့ရတာ ကြာလှပြီ’

‘ခြောက်နှစ်ကျော်ပြီလေ’

‘စစ်ဗိုလ်ကြီးဖြစ်လို့ ဘဝင်မြင့်နေပြီလားမသိ၊ နေနိုင်လိုက်တာ လွန်
ရောဟယ်၊ ဟိုတလော တုန်းကတော့ ဦးလေးမြနဲ့ တွေ့လို့ သူ့သား
အကြောင်း ပြောသေးတယ်လေ၊ ညီထွေး အားကြီးပွေ့ချင် တာပဲတဲ့ ’

‘လူပျို လူရွယ်ပဲ မိုးရယ်၊ ပွေ့ချင်ပွေ့မှာ ပေါ့’

နွေက ခွင့်လွှတ်သော အသံလေးနှင့် လူကြီးဆန်ဆန်ပြောသည်။ ။ ခု
နေသာ ညီထွေးကိုပြန်တွေ့ လျှင် နွေ စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် သူ့ပါးကို
ရိုက်ခဲ့မိသည် ကို တောင်းပန်စကားမဟုတ်သည့်တိုင် စိတ်မကောင်းသ
ည့် အကြောင်းတော့ ပြောဖြစ်မည်ထင်သည်။

‘တော်ပြီ၊ တော်ပြီ၊ ဘွာ ဘွာ ခဏ ဘွာတေးနော်’

ခုန်ရပေါက်ရလွန်းသဖြင့် လျှာထွက်အောင် မောလာသောအခါ ဖိုးအောင်သည် ဘွာခတ်ကာ ရေသောက်နေသည်။ ။

မိငယ်လေးသည် လည်း ပါးနှစ်ဖက်လုံးသာမက မျက်နှာလေးပါ နီရဲပြီး မောဟိုက်နေသည်။ ။ ဖြူဝင်းသော နဖူးပြင် ပြန့်ပြန့်ဝယ် ချွေးစက်လေးများ သီးနေလေသည်။ ။ ပြေးရလွန်းသဖြင့် မောနေ သော်လည်း အငြိမ်မနေသေးပေ။ အခန်းအလယ်ရှိ ပျဉ်းကတိုးတိုင်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် သိမ်းဖက်ကာ ချာလည်လှည့်နေရင်းမှ မောသံလေးနှင့် ရယ်နေလေသည်။ ။

မိငယ် ရယ်လျှင် နွေကဲ့သို့ပင် လက်ယာဘက် ပါးတစ်ဖက်တည်း၌ ပါးချိုင့်လေး ရေးရေး ပေါ်လာတတ်သည်။ ။

‘မိငယ်လေး အသက်ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ’

‘ရှေ့လဆိုရင် ငါးနှစ်ပြည့်ပြီ၊ ဖိုးအောင်ကတော့ ခုနစ်နှစ်’

တိုင်တွင် ချိတ်ထားသော မိုးတို့ ဇနီးမောင်နှံ၏ နှစ်ယောက်တွဲဓာတ်ပုံလေးသည် မိငယ်လေး၏ ဒဏ်ကိုမခံနိုင်ဘဲ ယိမ်းခါနေသည်။ ။ တော်ပါသေးသည်။ ။ ဓာတ်ပုံကျမကွဲမီ မိငယ်တစ်ယောက် မူးလာ သဖြင့် တိုင်ကိုဖက်ထားသော လက်ကိုလွှတ်လိုက်ပြီး သူ့အမေဆီသို့ ယိုင်ထိုးယိုင်ထိုးနှင့် လျှောက် လာလေသည်။ ။

ဖိုးအောင်က မျောက်လိုခုန်ကာ ကြားမှ ကာဆီး ကာဆီးလုပ်နေသည်။ ။ မျက်လုံးလေး ရီဝေ ကာ မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်နေသော မိငယ်လေး ခမျာ မိုးဆီသို့ ရောက်အောင်မလာနိုင်ဘဲ လမ်းခုလတ်တွင် ပင်ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်ချ လိုက်လေသည်။ ။

‘နွေတို့ တွေ ကိုလတ်တို့ နဲ့ စသိတုန်းက ဒီအရွယ်သာသာလေးတွေ

ထင်ပါရဲ့ နော်’

နွေသည် ကုလထားထိုင်ကို ခပ်လျော့လျော့ မှီထိုင်လိုက်ရင်း သတိရတမ်းတသလို ပြောမိ သည် ။ မိုးသည် လည်း နံရံတွင် ချိတ်ထားသော ပန်းချီကားထဲမှ စိန်ပန်းနီနီများကို ငေးကြည့်နေသည် ။ ရွက်စိမ်းများ အကြားတွင် ပန်းနီနီများက ကြွပြီးထွက်နေသည် ။

‘အဲဒီတုန်းက မိုးက ရှစ်နှစ်၊ နွေက ငါးနှစ်သာသာလေး ထင်ပါရဲ့ ’

‘ညီထွေးနဲ့ အရင်သိတာနော် မိုး’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ နွေမဟုတ်လား၊ ညီထွေးနဲ့ ရန်ဖြစ်တာလေ၊ မိုးက တောင် သစ်တော်သီးနဲ့ ဝင်ပေါက်ရသေးတယ်၊ ဟား ဟား ညီထွေးတစ်ကောင် ကျောကော့ ပြေးရတာပါရော’

မိုးသည် ပြောရင်းဆိုရင်း တသိမ့်သိမ့် ရယ်နေလေသည် ။ နွေသည် ရွှင်လန်းစွာရယ်နေသော မိုးကိုကြည့်နေသော်လည်း မိုး၏ လက်ရှိရုပ်သွင်ကို မမြင်ဘဲ ဆံပင်တိုလေး တခါခါနှင့် ရှစ်နှစ်ရွယ် မိုး၏ မျက်နှာလေးကိုသာ ခပ်ရေးရေး တွေးထင်မြင်ယောင်နေမိလေသည် ။

မျက်လုံးပြူးပြူး ပါးဖောင်းဖောင်းနှင့် ဝဝကစ်ကစ် မိုးသည် ကော်ပတ်ရုပ်ကလေးနှင့် တူသည် ဟု ပြောကြလေသည် ။

‘ဟုတ်တယ် မိုးရေ၊ အဲဒီတုန်းကလည်း ဟိုပန်းချီကားထဲကလိုပဲ စိန်ပန်းတွေကို နီလို့ ရဲလို့ ၊ နွေက စိန်ပန်းပင်အောက်မှာ တစ်ယောက်တည်း ချာလည်လှည့်ပြီး ကနေတာ’

နွေ့မျက်လုံးလေးများ သည် ဝင်းလဲ့လာကြသည် ။ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ဆိုသို့ ပြေးလွှား သွားသော စိတ်အစဉ်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး စိန်ပန်းနီနီများကို ငေးငေးလေးကြည့်နေမိလေသည် ။

စိန်ပန်းနီနီလေးသည် ပင်ခြေတွင် ကြဲပြန့်နေသည် ။ အပေါ်ဘက်သို့ မော့ကြည့်လိုက်လျှင် ခဲသားရောင် ကောင်းကင်နောက်ခံတွင် နီရဲသော ပန်းခက် ပန်းခိုင်များက တိမ်းညွတ်နေလေသည် ။

အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြန်သောအခါ၌ လည်း မြက်ခင်းစိမ်း စိမ်းပေါ်တွင် ပန်းကြွေနီနီ များက ပန်းချီဆေးရေးထားသကဲ့သို့ မျက်စိမ ခွာနိုင်အောင် ရှိတော့သည် ။

ပင်ခြေတွင် မြက်ခင်းစိမ်းနှင့် ပန်းနီနီ၊ ပင်ပေါ်တွင် သစ်ရွက်စိမ်းနှင့် ပန်းနီနီ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် အရောင်ဖြစ်သော အစိမ်းနှင့် အနီတို့ သည် ထူး ကဲစွာ လိုက်ဖက်နေလေသည် ။

နွေဝတ်ထားသော ဂါဝန်ကလေးသည် လည်း စိန်ပန်းပွင့်အရောင်လို နီနီရဲရဲကလေး ဖြစ်သည် ။ ဂါဝန်အနားကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆွဲဖြန့်ပြီး ချာလည်လှည့်လိုက်လျှင် ထီးရွက်ကလေးလို ဝန်းဝိုက်သွားလေသည် ။

နွေသည် ရွှင်ပျော်သောစိတ်ကလေးနှင့် ကိုယ်ကိုလှည့်ကာ ကစား ရင်း စိန်ပန်းပင်ကြီးကို ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် လှည့်နေမိလေသည် ။ ကိုယ် ကို တစ်ပတ်လှည့်လိုက်တိုင်းလည်း ဂါဝန်နီလေးသည် လေထဲတွင် ဖွား ခနဲ ဖွားခနဲ၊ ဖွားခနဲ ဝန်းဝဲသွားလေ့ရှိသည် ။

‘ဟေ့ ကောင်မလေး’

ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ်လည် လှည့်ရသည် မှာ မူးလာသဖြင့် နွေသည် ပင် စည်ဖြူဖြူကြီးသို့ မှီရင်း မျက်စိကိုစင်းမှေးထားမိသည် ။ ထိုစဉ်တွင် မာ

ဆတ်ဆတ် အသံလေးတစ်သံက လေဟု နံစီးပြီး နွေ၏ နားထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်။ ။

‘ဟေ့ကောင်မလေး၊ ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား’

ခြံစည်းရိုးရှိ သံဆူးကြိုးများ အနီးတွင် ကလေးစီး စက်ဘီးလေး တစ်စီးကို ထိန်းကိုင်ရင်း ရပ်နေသော နွေတို့ အရွယ် ကောင်ကလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေသည်။ ။

ကြိုးသိုင်းဘောင်းဘီ ပြာပြာလေးကို ဝတ်ထားသည်။ ။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါ ဖြူလေးသည် အစနစ်ဖက် ချွန်လျက် သပ်ရပ်စွာ ထောင်ထွက်နေသည်။ ။

ဖေဖေတာဝန်ကျရာ မြို့သစ်သို့ရောက်လာသော လူသစ်များ ဖြစ်၍ နွေတို့ သည် မြို့ခံလူများ နှင့် မရင်းနှီးသေးချေ။ တစ်မြို့လုံး မဆိုထားနှင့် အရာရှိရိပ်သာ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လူများကိုပင် မသိသေး ချေ။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ နွေသည် ငါးနှစ်သာသာကလေးအရွယ်လေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ခြံစည်းရိုး အနားရှိ ကောင်ကလေးသည် အရာရှိရိပ်သာတွင်းရှိ အရာရှိတစ်ဦးဦး၏ သားဖြစ်လိမ့်မည်ကိုကား မပြောဘဲနှင့် သိလေသည်။ ။

‘ငါခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား’

ကောင်ကလေးသည် ခြံစည်းရိုးနားသို့ ထပ်လာရင်း ထပ်ဆင့်မေးလေသည်။ ။ တစ်ချိန်တည်း မှာ ပင် သူ့အင်္ကျီပေါ်သို့ ကျလာသော ပိုးကောင်ငယ်လေးကို လက်နှင့်တောက်ထုတ်လိုက်သည်။ ။ သူ့ ကိုကြည့်ရသည် မှာ ညစ်ကျယ်ကျယ် နိုင်လှသည်။ ။

‘ကြားသားပဲ’

နွေသည် သူ့ဂါဝန်လေးကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် နောက်သို့ စုသိမ်းလိုက်ရင်း ခပ်တိုးတိုး ပြန်ပြော လိုက်သည်။ ။

မူးရိပ်ရိပ်ဖြစ်နေသေးသော်လည်း သူ့ကို စွာကျယ်ကျယ်အကြည့်နှင့် ကြည့်နေသော ကောင်ကလေးအား မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ပြန်ပြီး ကြည့် ဖြစ်လေသည်။ ။

‘ကြားရင် ဘာလို့ မထူးတာလဲ’

‘နေဟာနေ ထူးချင်မှ ထူးမှာ ပေါ့ ကောင်လေးရဲ့ ’

သူကသာ နွေ့ကိုကောင်မလေးဟု ခေါ်သော်လည်း နွေကတော့ ကောင်လေးဟု ပြန်ခေါ်သော အခါတွင် ကား မခံချင်ဖြစ်သွားဟန် ရှိလေသည်။ ။ နွေ့ကို မျက်လုံးပြူးကြည့်ရင်း နှုတ်ခမ်းမဲ့ လိုက်လေ သည်။ ။

‘ငါ့မှာ နာမည်ရှိတယ်။ ညီညီထွေးတဲ့ ’

‘နေ့မှာ လည်း နာမည်ရှိတယ် နေတဲ့ ’

‘ဘာရယ် နေ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်ပါဘူး နေပါ’

‘နေ’

‘နေလို့ ဆို’

‘ဘာလဲ နေမင်းကြီးလား’

‘နေ နေ သဝေထိုး နဝဆွဲနေ၊ အဲဒီ နေ’

နွေသည် စကားမဝီသော သူ့ကိုယ်သူ မကျေမနပ်ဖြစ်ရင်း ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး အော်ပြော လိုက်မိသည်။ ။

ကောင်လေးသည် နွေနှင့် ရွယ်တူလောက်ပင် ဖြစ်သော်လည်း စကားပီလေသည်။ ။

‘ဪ...နွေလား’

‘ဟုတ်တယ်’

‘နွေခေါင်ခေါင်လား’

‘မဟုတ်ဘူး၊ တဝေထိုး နဝဆွဲ တစ်လုံးတည်း’

ဘယ်လို နာမည်ကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး၊ နောက်ပြီး စကားလည်း မဝိဘူး

‘ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ နေ့ဟာနေ ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့’

နွေသည် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့စွာ ပြောရင်းမှ ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်း လိုက်လေသည်။ ။

အိမ်ဘက်သို့လှည့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားချင်သည်။ ။

သို့သော် ‘တို့ ကြောက်လို့ နောက်ဆုတ်ပြေး ဘကြီးအိမ်က ချီးစားခွေး’ဟု အအော်ခံရမည် စိုးသောကြောင့် မပြေးဖြစ်တော့ချေ။

ထို့ကြောင့် ကျောခိုင်းလျက်သားနှင့် ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ချပြီး ပန်းကြွေများကို တစ်ပွင့်ချင်း ကောက်နေမိလေသည်။ ။

နွေက ရုတ်တရက် ကျောခိုင်းလိုက်သောအခါ ညီညီထွေးသည် ဘာဆက်လုပ်ရမည်မသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်လေးဖြစ်သွားသည်။ ။

အသိအကျွမ်းဖြစ်လို၍ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ချဉ်းကပ်ပုံ မူမမှန်သဖြင့် ရန်ဖြစ်ရတော့ မည်ကို သတိထားမိဟန်မတူချေ။ ဟန်ပန်ထုတ်ပြီး လေကြီး လေကျယ်ပြောရန်ကိုသာ ဆက်လက် စဉ်းစားဟန် ရှိ

လေသည် ။

‘ဟေ့ ဒီမှာ ကြည့်’

ညီညီထွေးသည် အသံမြင့်ကာ ပြောသည် ။ နွေမကြည့်ချေ။ ပန်း
ကြွေနှီနှီလေးများကိုသာ စိုက်ကြည့်နေမိသည် ။

‘ဟေ့ နွေ၊ နွေခေါင်ခေါင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး’

နွေမထူးချေ။ မကြားဟန်ပြုလျက် ပန်းကြွေများကိုသာ မဲပြီး
ကောက်နေမိသည် ။

မခံချင်သော်လည်း စကားမပြောချင်တော့သော်လည်း ထွက်၍ မ
သွားချင်ပေ။

‘ဟေ့... နင့်မှာ နား မပါဘူးလား’

‘အေး... မပါဘူး’

‘နင် နားပြတ်ကြီးပေါ့’

‘အေး... နင်ကတော့ မျက်စိကန်းပေါ့’

နွေသည် လှည့်မကြည့်ဘဲ ကျောပေးလျက်ကပင် ခွန်းချင်းမခံ ပြန်ပြီး
ပြောမိလေသည် ။

ပါးစပ်ကသာပြောနေသော်လည်း မျက်ဝန်းလေးများ နီကြင်ကာ
မျက်ရည်ရစ်ဝဲလာသည် ။

ဒေါသဖြစ်နေသော်လည်း သူ့မျက်နှာကို လက်သည်းနှင့် ကုတ်ဆွဲပစ်
လိုက်ချင်သော်လည်း ရန်ဖြစ်ရန် သတ္တိမရှိဘဲ မဝံ့မရဲဖြစ်နေလေသည် ။

‘နင့်နာမည် ပြောင်းပစ်ဖို့ ကောင်းတယ်၊ "ခွေးပိန်တာရီးနားပြတ်"
လို့’

ဒီတစ်ခါတွင် ကား နွေသည် နေရာမှ ဝုန်းခနဲခုန်ပြီး ထမိလေသည်။ ။

လက်ထဲတွင် စုကိုင်းထားသော စိန်ပန်းနီနီများကို မြေပေါ်သို့ ဒေါသနှင့် ပစ်ချလိုက်ရင်း ညီညီ ထွေးကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်မိသည်။ ။ တစ်စုံတစ်ခု နှစ်နှစ်နာနာ ပြန်ပြောချင်၍ နှုတ်ခမ်းလေး တရွရွ လှုပ်နေသော်လည်း ဘာစကားမျှ ချက်ချင်းထွက်မလာဘဲ မျက်ရည်များ သာ စိမ့်အိုင်လာသည်။ ။

ထို့နောက် စိန်ပန်းနီနီများကို ဖနောင့်နှင့်ပေါက်ရင်း ပြန်ပြီးပြောဖြစ်လေသည်။ ။

‘နင် နင် တေလိုက်၊ တေလိုက်ပါလား ခွေးချီးစား’

နွေသည် လူမစင်ကိုစားသော ခွေးဟူသည့် သတ္တဝါကို အယုတ်ညံ့ဆုံးဟု ယူဆသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သူ့ကိုရန်စကားပြောသော ညီညီထွေးအား ခွေး၏ မစင်ကို စိတ်ကူးနှင့် ကျွေးကာ ကောင်းချီးပေးလိုက်သည်။ ။

‘နင်စားဖူးလို့ လား၊ ကောင်းလား’

ညီညီထွေးက ပြောင်စပ်စပ်နှင့် ပြန်မေးလေသည်။ ။ နွေသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတတ်ဘဲ မျက်ရည်များ သာ စိမ့်ပြီး ဝဲလာသည်။ ။

‘နွေရေ...ဟေး...နွေ’

ထိုစဉ်တွင် မိုးသည် လက်ထဲတွင် သစ်သော့သီး နှစ်လုံးကို တစ်ဖက်တစ်လုံးစီကိုင်ရင်း နွေရှိရာဘက်သို့ ခုန်ပေါက်ပြီး ပြေး လာလေသည်။ ။

သစ်သော့သီး တစ်လုံးစီကို မေမေက ဝေစုခဲ့ပြီး ပေးလိုက်ဟန်ရှိသည်။ ။ မေမေ ရေလဲလုပ် သော ထဘီအပွင့်ဝါဝါကျားကျားကြီးကိုကား မေမေ့အလစ်တွင် ကောက်ပြီးဝတ်လာဟန် ရှိလေ သည်။ ။

အနံတစ်ဝက်ခန့်ကိုခေါက်ပြီး ဝတ်ထားသော်လည်း ထဘီအနားများ သည် မြေတွင် တရွတ် တိုက်နေလေသည်။ ။

‘လာဟာ ကတမ်း ခုန်တမ်း ကစားရအောင်နော် နွေ၊ မင်းသမီးလေး လုပ်တမ်းလေ၊ ဟင် မျက်ရည်တွေနဲ့ နွေရယ်၊ နင် ငိုနေတယ်လား’

မိုးသည် နွေအနားသို့ ပြေးလာသော်လည်း ခြံစည်းရိုးနားတွင် ရပ်နေသော ညီညီထွေးကို လုံးဝ သတိထားမိဟန်မရှိချေ။

မျက်နှာလေး နီမြန်းကာ မျက်ရည်များ စိမ့်အိုင်နေသော နွေကိုတွေ့သောအခါ ထိတ်လန့် သွား ပုံရလေသည်။ ။

နွေ့မျှလည်း မိုးကို ဘာမျှမတိုင်နိုင် မတောနိုင်သေးဘဲ အူလည်လည်ရပ်နေသော ညီညီ ထွေးကို အတွင် တွင် သာ လက်ညှိုးထိုးပြမိသည်။ ။

‘နွေ ပြောစမ်း ပြောစမ်း ဘာဖြစ်လဲ၊ သူက ဘာလုပ်လဲ’

‘တူက နေ့ကို နေ့ကိုလေ နားပြတ်ကြီးတဲ့ ၊ ခွေးပိန်တာရိုး နားပြတ်ကြီးတဲ့ ဟီး’

အားကိုးရလာသော နွေသည် မျက်ရည်များ စီးကျ လာပြီး ငိုရင်း ရှိုက်ရင်း ပြောမိလေသည်။ ။

နွေ့မျက်ရည်ကို တွေ့ရသောအခါ မိုးသည် ချက်ချင်း လူမိုက်ပုံပေါက်သွားလေသည်။ ။ ညီညီ ထွေးကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ။

ညီညီထွေးသည် ဆုတ်ကန်ကန်မျက်နှာထားနှင့် သွားဖွီးရယ်ပြလေသည်။ ။ ထိုအခါမှ ပိုဆိုး တော့သည်။ ။ ညီညီထွေးရယ်သည် မှာ ရယ်သည် နှင့်မတူဘဲ ပြောင်ပြနေသည် နှင့် တူနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘ငါ့ညီမလေးကို ဘာလို့ ရန်စရာတာလဲ’

မိုးသည် ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ဘက်သို့ အလောတကြီး တိုးသွားလိုက်သည်။ ။ ထိုအခါ တရွတ် တိုက်နေသော ထဘီစကို သူ့ဟာသူ တက်နင်းမိပြီး လုံချည်ကွင်းလိုက် ကျွတ်ကျတော့သည်။ ။

တော်တော့ တော်ပါသေးသည်။ ။ လုံချည်သက်သက်သာမဟုတ်ဘဲ ဂါဝန်ပေါ်တွင် တစ်ထပ် ဝတ်ထားခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် တော်ပါသေးသည်။ ။

မိုးသည် ကျွတ်သွားသော လုံချည်ကို ဂရုမစိုက်ချေ။ ခြေရင်းတွင် လုံးထွေးနေသော လုံချည် ကြီးကို ခြေနှင့်ခတ်ပစ်လိုက်ပြီး ခြံစည်းနားသို့ အပြေးကပ်သွားလေသည်။ ။

‘ငါ ငါက အကောင်းပြောတာ’

အခြေအနေ ဟန်ပုံမရတော့သည့်အတွက် ညီညီထွေးသည် သူ့စက်ဘီးလေးကို သူတွန်းရင်း နောက်ဘက်သို့ အလျင်အမြန် ဆုတ်ခွာ လိုက်လေသည်။ ။

တစ်ဖက်ရန်သူက ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားသောအခါ စစ်ကူလာသော မိုးသည် အသံမြင့်ကာ အော်လိုက်သည်။ ။

‘ကြည့်စမ်း ငိုနေပြီ ငါ့ညီမလေး ငိုနေပြီ၊ နင်က ဘာလို့ ခွေးပိန်လို့ ပြောရတာလဲ၊ နင်သာ ခွေးပိန်’

‘နင်တို့ သာ ခွေးပိန်၊ ခွေးပိန်တာရိုး’

ညီညီထွေးသည် လည်း စက်ဘီးကို အားကုန်နင်းသွားရင်းမှ အားကျမခံ ပြန်ပြီး ဟစ်လိုက် သည်။ ။

သူ့ကိုယ်သူ ဘေးကင်းရာရောက်ပြီဟု ထင်သဖြင့် ပြန်အော်ခြင်းဖြစ်
သော်လည်း သူ့ခမျာ အတွက် လွဲသွားရှာလေသည်။ ။

မိုး၏ လက်ထဲမှ သစ်သော့သီးတစ်လုံးက သူ့နောက်သို့ အရှိန်ပြင်း
ပြင်းနှင့် ပြေးလိုက်သွား သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် စက်ဘီးကို အားကုန်နင်းနေသောကြောင့် ကုန်းနေသော
သူ့ကျောကို ဘုတ်ခနဲ မြည်အောင် ပဋိသန္တာရစကားဆိုရင်း နှုတ်ဆက်
လိုက်လေသည်။ ။

ညီညီထွေးသည် ‘အင့်’ခနဲ ကျောကော့သွားသော်လည်း စက်ဘီးကို
မရပ်ချေ။ သွက်သွက် ကြီး နင်းသွားရင်းမှ မခံချိမခံသာ အော်သွားလေ
သည်။ ။

‘နွေခေါင်ခေါင် ပိန်တာရိုး၊ ခွေးလိုကိုက်တတ်တယ်’
